

гаме, че този поетически език е мислен от Славейков като семантически компактен, че едва ли в него са доловени наченките на дифузиране, на бъдещото самовзривяване на семантиката му³⁷.

Моделът неволно отмъщава на своите предтечи, дори нещо повече – обгърнатият в своеобразна мистика изказ на Яворов сякаш започва да профанира визиите на културните авторитети, да разколебава, подронва, пародира *нищиеанската* антитетичност, етиката на Заратустра³⁸. Въобще от 1907 г. нататък поетичните текстове на Яворов сублимират и същевременно подронват какви ли не все жадувани от парадигмата елитарни тематики. И може би тъкмо на това се дължат сериозните затруднения на интерпретатора, пожелал да назове образно-тематичните опори на Яворовата късна поезия: „пълна безотносителност на чувства и настроения към външния свят, отпадане от реалността“ (Вл. Василев). Същност, още тълкуванията на Вл. Василев съдържат податки за възникването на *Силуета*, както и текстовете на А. Страшимиров и на Б. Ангелов от 1901 г. в известен смисъл подготвят появата на *Предговора*.

През 1906–1907 г. се поставя началото на безпрецедентно в литературната ни история вглеждане, на взаимно проециране между поетическото слово на късния Яворов и опитването да го категоризира слово на парадигмата. Затова отгук нататък, що се отнася до „тъмното съдържание“ на Яворовата поезия, парадигмата често прибегва до патоса на проникновеността, склонна е дори да оправдае тъмнотата у Яворов, съизмервайки я с още по-голямата тъмнина и „безсмислен символизъм“ (Б. Ангелов) на един Траянов, но само толкова...